

UĞURLU İŞÇİLERİNİN mücadele ve birlik ruhu

Safraköy Uğurlu Televizyon anten işçileriyiz. Fabrikamızın 120 tane işçisi vardır. Fabrikatör, işçiler üzerinde her gün bir çeşit baskı ve terör uyguluyor. Fabrikamızın hiç sendikası yoktu. İşçilerden sahte imzalarla Tek Met-İş Sendikası için imza toplanmış. Patron bütün işçilerin ifadesini aldı, "siz imza verdiniz mi" diye. İşçiler de "hayır biz imza vermedik" dediler. Şimdi ise Türkiye Metal-İş Sendikasına kayıt olduk. Bunun üzerine fabrikatör iki arkadaşımızı işten çıkardı. Bunun üzerine bütün işçiler direnişe geçtik ve iki işçi arkadaşımızı işe aldılar. Ve bir-iki gün sonra işçileri temsil eden 5 kişinin daha işine son verdi. Ertesi gün bu 5 kişi tekrar işçi vasıtasıyla fabrikaya alınıp götürüldü. İşbaşı yok. Patron ve müdür bunların çıkmalarını istedikleriydi, yoksa jandarma getireceklerini söylediler ve gittiler. 28 Şubat Cuma günü sabah direnişe geçtik ve o 5 kişiyi omuzda fabrikaya götürdük. Bunun üzerine Safraköy'den bir Uzatmalı Başçavuş ile beş-altı jandarma yardıma geldi. Patron daha önce onlara liste vermiş, onun için Uzatmalı Başçavuş o 5 kişiyi topladı ve patronun taksisi ile Safraköy karakoluna götürmeye başladılar ve bütün işçiler taksinin arkası sıra karakola gittik. Patron karakolu satın aldığı için kadın kız, erkek demeden bütün işçileri cop tan geçirdiler. Karakol uzatmalısı ve başçavuşu bütün işçileri copla çamura belediler. Bunun üzerine işçiler geri çekilip yuhlamaya başladılar ve "İşçiyiz Güçlüyüz" sloganlarını söyledik. Bunun üzerine gazeteciler geldi, Türkiye Metal-İş Sendikası başkanı geldi. Karakol işçileri dağıtmadı ve işçiler "karakoldaki arkadaşlarımızı almadan gitmeyiz" dedik. Bunun üzerine 5 arkadaşı Bakırköy savcılığına götürdüler. Biz fabrikaya geldik ve kapıda jandarma bırakmadı. Bunun üzerine Bölge Çalışma'dan müfettiş geldi, bu sayede bizi içeri aldılar. Bölge Çalışma müfettişi işçileri topladı, konuştu. Sonra beş kadın ve beş erkek arkadaşın ifadesini aldı. Sonra sendikaya kayıtlı olanlar ve karakola giden işçiler akşama kadar işbaşı yapmadılar. İkinci bir sebep: onbeş yirmi kişi yeni alınmış arkadaş var, yani bunlar deneme süresini yeni bitirmiş kişilerdir. Bunların, yani yirmi kişinin işine son verildi. Uğurlu patronu, işçiler Metal-İş'e girdikleri için, fabrikaya komando aldı, çalıştırdı. Bunlar işçi için tutulmuş. İşçiler için tutulan bu komandolar, sendikaya kayıtlı bir kadın işçiyi tehdit edip küfür etmişler, "kafanı kırarak" diye kadına rest çekmişler. Bu işçiler gece meyhanede içip kol geziyorlar. Yani anlayacağınız kadar, Uğurlu'daki işçilerin can güvenliği yoktur, her an gece-gündüz tehdit altındalar...

PATRONLARIN BASKILARI İŞÇİ SINIFINI YILDIRAMAZ

DISK'e bağlı Sosyal-İş sendikası Diyarbakır Şubesi Hitit Ecza Deposu'nda grev kararı aldı.

İşçi sınıfımız gün geçtikçe kurtuluşunun sosyalizmde olduğunu ve küçükelenin örgütlü yürütüleceğini kavramakta bunu için bir yandan sarı sendikacılığa ve sendika ağalarına karşı mücadele verirken bir yandan da sermayenin zulüm ve talan düzenine karşı kavga vermektedir.

Bundan bir süre önce Hitit Ecza Deposu işçileri ekonomik ve demokratik mücadelelerini örgütlü bir şekilde vermek için sendikalaşmışlar fakat işveren sendikayı tanımamış ve işçilerin birlik ve dayanışmasını kırmak için Malatya'dan işçi getirmiştir. Bu zaman zarfında 10 sendikalı işten atılmıştır.

Hitit Ecza Deposu işçilerinin kararlı mücadelesi ve zorlaması karşı-

sında işveren sendikayı tanımak zorunda kalmıştır.

Fakat işçilerin birliği, dayanışması ruhundan harekete geçen Hitit Ecza Deposu'nun 11 işçisi-diğer geriyekalan 7 işçi işvereni Malatya'dan getirdiği adamlar-ışten atılan arkadaşlarının tekrar işe alınması için 27 Mart Cumartesi günü greve başlamışlardır.

Grevdeki bir işçi ile yaptığımız konuşmada: "mücadelelerinde sonuna kadar kararlı olduklarını 10 arkadaşlarının işe alınmaya kadar direneceklerini ve tarihin dünya pratiğinde proletaryanın burjuvaziye karşı her zaman üstün olduğunu gösterdiğini bu nedenle zaferin ve yarıncının genel olarak Türkiye proleter sınıfının özel olarak ise Diyarbakır Hitit Ecza Deposu işçilerinin olacağını söylemiştir."

BAĞYURDU'NDA KIZILER HAYKIRDI: "KAHROLSUN FAŞİZM / YAŞASIN SOSYALİZM /"

Bagyurdu Halk Kültür ve Dayanışma Derneği'nin Bagyurdu'daki ve Türkiye'deki paballığı, işsizliği, Faşist baskıları protesto yürüyüş ve mitingleri binlerce işçi-köylü-öğrencinin katılımıyla yapıldı. Yaklaşık olarak dörtbin kişinin katıldığı mitingde BAGYURDU HALK KÜLTÜR VE DAYANIŞMA DERNEĞİ'nin yanı sıra, İzmir GSB, Turgutlu GSB, İzmir TÖB-DER, Turgutlu Cıda - İş Sendikası, İzmir İlerici Kadınlar Derneği, Armutlu Kemalpaşa Dernekleri katılmışlardır. Dünya kapitalist-emperyalist kampın içine düşmüş olduğu ekonomik-politik bunalıma paralel olarak, emperyalizmin ortağı finans kapı-

calıstlarına içine düşmüş oldukları ve giderek yoğunlaşmakta olan ekonomik-politik bunalımların ve çıkmazlarının başta işçi sınıfının ve emekçi halklara ödetmek istemektedir. Faşizmin tezgahlamak istediği günümüzde yoğunlaşan faşist baskıların, en geniş kitlelerin örgütlü bir biçimde harekete geçirilmesi, kitle eylemleri ile geriletebileceği ilkesi doğrultusunda gerçekleştirilmiştir. Miting'de genel olarak işçi sınıfı ve emekçi halklara yapılan faşist baskılar ve özel olarak ta Bagyurdu halkı üzerine uygulanan faşist baskıların kanıtıdır. Yürüyüş sırasında sık sık Ba-

ÖRNEK İŞÇİ DAYANIŞMASI

Derinleşen ekonomik-politik buhranın ve yükselen sınıf mücadelesinin bir yanısımsı olarak gurdun dört bir yanında artan, yaygınlaşan grevler, direnişler, aktif kitle hareketleri bu amansız sınıf mücadelesinde bilere güzel günler vaad ediyor. Faşist tirmanışın sosyalistlere, işçi sınıfının öncülüğünü esas tutarak, toplumun tüm ezilen kesimleri arasındaki sınıf dayanışmasını arttırmayı ve emekçi kitleleri sıcak mücadele içine çekmeyi acil görev olarak dayattığı şu günlerde İzmir'den de KENT LASTİK işçilerinin mücadele ve birlik ruhunun gur sesi geliyor. Diğer işçiler ve emekçiler gibi onlar da, kapitalizmin çirkefliliğini ve köhnemişliğini, burjuva diktatörlüğünden başka birşey olmadığını mücadele içinde ve kendi deneyleriyle öğreniyorlar. Ve yine anlıyorlarki işçilerin, tüm emekçilerin tek kurtuluşları kendi iktidarlarını kurmaktadır, yüce sosyalizmedir!

Aşağıda her grevin işçiler için bir savaş okulu olduğu gerçeğini ve sınıf dayanışmasını en yalın bir şekilde dile getiren grevci işçilerin mektuplarını ve grevi destekleyen kuruluşların adlarını yayınlıyoruz:

GSB İzmir Şb., GSB Bornova Şb., TÖB DER İzmir Şb., GES-İŞ İzmir TEK Şb., TUMTOR-İŞ Genel Merkezi, TUMTOR-İŞ B. Çiğli Şb., İLERİCI KADINLAR DERNEĞİ İzmir Şb., KARABAĞLAR KÜLTÜR VE DAYANIŞMA DERNEĞİ, ZEYTİNLİK KÜLTÜR VE DAYANIŞMA DERNEĞİ, GOMOSPALA KÜLTÜR VE DAYANIŞMA DERNEĞİ.

KENT LASTİK İŞÇİLERİ GREVDE :

8.3.1976 gününden beri süren grevimizi aynı inanca sürdürüyoruz. İzmir'deki işçi arkadaşlarımız grev yerine gelerek bizlerin moralini yükseltiyorlar ve işçi sınıfının patronlara karşı dayanışmasının en güzel örneklerini veriyorlar. Hepimiz bu grev sırasında öğrendik "her grevin bir savaş okulu olduğunu". Mücadelemizin yalnız ekonomik mücadele ile sınırlı namıyacağını da öğrendik. Tek tek patronlara karşı mücadele yanında, tüm patronlar sınıfına karşı sıklıkla yumruk gibi hep birlikte mücadele etmemizin gerekliliğini kavradık. Grevimiz bizleri daha çok birbircimize yaklaştırdı, daha çok kaynaştırdı ve grev sırasında öğrendik ücretlerin arttırılmasının yetmeyeceğini. Patronlara karşı mücadelenin esasında iktidar mücadelesi olduğunu, bunun için de ekonomik, politik ve ideolojik alanlarda mücadelenin gerekliliğini öğrendik. Grevde, bir taraftan ekonomik mücadelemizi sürdürürken, diğer taraftan bir ligimizi pekiştiriyor ve işçi arkadaşlarımızın bilinç seviyesini yükseltiyoruz. Arkadaşlarımızın artık grevin ilk günlerindeki çekingenliklerini ve yanlışlarınt tasınıyorlar. Tüm arkadaşlar grevin başladığı andan itibaren işyerine gelerek, nöbetçi arkadaşları ve grev komitesiyle birlikce oturuyor, işçi sınıfının ekonomik ve politik mücadelesi konusunda tartışıyorlar. Disiplinimiz her geçen gün daha da çelikleşiyor. Artık ilk günlerdeki gibi işyerini bırakıp kahveye gitmiyorlar, içki içmiyorlar ve işyerine iğkili olarak gelmiyorlar. Her geçen gün mücadelemiz için gerekli disiplin daha fazla bilinçimize varıyorlar.

Devrimci selamlar

Kent Lastik işçilerinin grevde geçen günleri:

Biz işçiler, hergün patronlarla zor günler geçiriyoruz. İşçi sınıfını insan yerine koymayan patronlar gelip, grevde içeri girmek istiyorlar. Ve biz işçiler onları içeri koymadığımız zaman, "kanunsuz işler yapıyorsunuz" deyip bizleri başlarından defetmek istiyorlar. İşçiler kanunü grevlerini sonuna kadar yürütecekler. Aslında patronların kendileri kanunlara uymamak tadırlar: Hergün içeriye girerler, arkadaşlarını içeriye sokmak isterler. Bizler bunlarla mücadele ettiğimizde "sizler içeri gireceksiniz, sizinle içerde anlaşsak" deyip işçinin gözünü korkutmak istiyorlar. Bir gün yağmur yağdı. Bizleri çadırlar almadi. Kimimiz yağmur altında kaldık, grev gözdeleleri nöbetlerini tuttular yağmur altında. Bir kadın arkadaşına sordum, "hayatın dan memnun musun" dedim. "Böyle hayat olmaz olsun, patronlar lüks yerlerde yaşarken biz burada yağmuru altında bekliyoruz" dedi ve ekledi: "bu burjuva sınıfının ve kapitalist düzenin bizlere hiç bir hak tanımadığını görüyoruz ve biz işçi sınıfı dünya işçi sınıfıyla birleşelim; zaman patronları ve burjuva sınıfını yenebilir."

Haklı grevimizi burada bütün işçi sınıfı maddi ve manevi yönden destekledi. Burada bunlara sayalım: İmesko, Huzur işçileri gelip, ekonomik mücadele ve politik mücadelede Kent Lastik işçileriyle hep beraber olduklarını söylediler. Bisiklet devrimci işçileri, özel olarak Kent Lastik işçileri haklı grevini, genel olarak Türkiye'de işçi sınıfının ekonomik ve demokratik mücadelesini sonuna kadar desteklediklerini söylediler. Ege Plastik, Çöktüpe Kamçuk Sanayi, Maratp, Ege Yıldız, Ecap Plastik, Solmazlar Tütün işçileri, Örolit işçileri gelip Kent işçilerine devrimci ekonomik mücadelelerinde sürekli başarılar dilediler.

Yaşasın İşçi sınıfının devrimci birliği!

KENT LASTİK İŞÇİLERİ

telere demec vermek ve mücadeleyi sosyal-demokrasininin kuyruğuna takmanın sağ sapma olduğunu yine kitlelere sunmameden kaymaklan kitleleri sürü kabul eden (kendileri sürüdür) bireysel terörü mücadele aracı olarak seçenlerin de sol sapma içersinde olduğu ve çocukluk hastalığı olarak vurulanmıştır. Esas mücadelenin hiç bir mücadele aracını küçümsemeden ve emekçi yığınları kitle eylemleri içersine sokarak faşist tirmanışa karşı yığınsal eylemlerin konulmasıyla karşı konulacağını ve faşistlere karşı da kendi anlayacağı dille konuşması gerekliliğini vurgulamıştır. Miting daha sonra dağılmıştır...

ULUSLARA ve DİLLERE EŞİTLİK!

Gerici MC iktidarının işçilere ve emekçilere karşı giriştiği anti-demokratik kampanya, ölümlerle ve işkencelerle işçi direnişlerine saldırmakla sürüp gitmektedir.

MC iktidarı geçmiş burjuva iktidarlardan en gerici, en şoven yanlarının mirasçısı olarak Kürt emekçileri üzerindeki baskılarını da devam ettirmektedir.

Bizzat kendisi ücretli köle olan Türkiye işçileri, kurtuluşlarını sağlayabilmek, sınıfsal birliklerini gerçekleştirebilmek için toplumdaki bütün baskı ve ayrıcalıklara olduğu gibi ulusal baskı ve imtiyazlara da karşı çıkmalı, ulusların ve dillerin eşitliğini, her ulusun kendi kaderini özgürce tayin hakkını savunmalıdır.

ULUSLARA VE DİLLERE EŞİTLİK !
HER TÜRLÜ ULUSAL BASKI VE İMTİYAZLARA SON !

YAŞASIN İŞÇİLERİN BİRLİĞİ!

Turgutludaki patronlar Kürt ve Türk işçilerini birbirlerine düşman etmek için yoğun çaba sarfediyor...

Turgutlu yağlı çamurun para ettiği yerdir. Yoğun, acımasız, insafsız sömürü vardır Turgutlu'da. İşçilerin haklarını patronlara peşkeş çeken sarı sendika vardır. Düşük ücretle çalıştırılan kükür, dayak yiyen sendikasız, sigortasız genç işçiler vardır. Ağır işlerde çalıştırılan, yaş sehpa çeken, fırınlar man arabası çeken, geceleri bile çalıştırılan, patronlar tarafından namussuzluğa itilen bacılar vardır kiremit-blok fabrikalarında. Turgutlu kiremit-blok fabrikalarında tozdan dumandan vereme yakalanmış, makinalar da muhafaza olmadığı için elini ayağını kaybetmiş Kürt Rıza'lar, Irlamazlı Halil İbrahim Doğan'lar, nice Yaşar'lar vardır. Yine Turgutlu kiremit-blok fabrikalarında Kürt ve Türk işçilerini birliğini bozmak için patronların ve sadık uşağı sapsarı Çimse-İş sendikasının kahpece oyunları vardır.

İşte bu yolsuzlukların, namussuzlukların harman olduğu Turgutlu ovasında yaklaşık olarak otuza yakın kiremit-blok fabrikası çalışmaktadır. Bu fabrikalarda yazın yaklaşık olarak yedibin, kışın ise üçbin işçi düşük ücretle, hiçbir güvencesi olmadan boğaz tokluğuna kiremit-blok patronlarına işgüçlerini satarlar.

Bundan başka doğudaki jandarma ve faşist baskılardan açlık ve sefaletten dolayı onbine yakın Kürt emekçi Turgutlu'ya yerleşmiştir. Turgutlu'ya yerleşen Kürt emekçiler önceleri kiremit-blok patronları için ucuz zahmetsiz emek olmuşlardır. Turgutlu'nun yabancısı oluşları, dillerinin Kürtçe oluşu (böyle olması gerekir) patronlar tarafından yoğun bir şekilde sömürmelerini ve angarya işlerde çalıştırılmalarını getirmiştir. Beton dahi kırdırılmışlardır. Sendikaların patronların pamuk elleriyle kurdukları Çimse-İş (Türk-İş'e bağlı) sendikası olması patronların namussuzca oyunlarına yakılan yeşil ışık olmuştur. Daha sonraları Turgutlu'da gelişen devrimci hareket, devrimci sendikal mücadele ile (DİSK) işçiler arasında az da olsa birlik sağlanmıştır. Bunu çok iyi seven patronlar ve sadık uşakları Çimse-İş Turgutlu'daki yerli işçilerle, Kürt işçileri arasındaki birliği engellemek için yoğun tezvirat kampanyası başlatmıştır. Fabrikaya iş aramaya giden Kürt işçilere kiremit-blok patronları küstahça biz fabrikaya Kürt işçi almıyoruz demeye başlamışlardır. Daha sonra da Türk işçilere Kürt işçiler Turgutlu'ya çalışmak için gelmeselerdi ücretlerin yüksek olacağını, daha iyi bir şekilde yaşayacaklarına dair tezviratlar yalanlar yayarak ırkçı, şoven yüzlerini küstahça açığa çıkararak işçilerin birliğini bozmaya çabalıyorlar. Özünde ücretlerin düşük oluşunun sebebi için de bulunduğumuz düzenin bir avuç parababasının düzeni yani kapitalist düzen olduğundanır.

Kürt ve Türk işçiler patronlar ne kadar yalan söylerse söylesin kardeş olduklarını, haksızlıklara, ırkçı, kafatasçı baskılara karşı birlikte mücadele ederek meseleleri çözeceklerini çok iyi kavramışlardır.

Ankara-İstanbul asfaltını birlikte kapatmışlardır ve saatlerce asfalttan arabaya çırmemişlerdir. Grev kırıcılığı yapan patron için yine birlikte sarmışlardır karakolu, adliyeyi. İşçilerin birlik olduğu zaman bir güç olduğunu, karakola tek düştüğü zaman amansız bir şekilde dayak atan polisin perde aralığından çaktırmadan baktığını, adliyeye gittiğinde elinin tersiyle iten memurun, hiç acımadan ceza veren hâkimin karşısına çıkamadığını kendi gözleriyle görmüşlerdir.

-Yaşasın Turgutlu'daki Türk ve Kürt toprak sanayi işçilerinin sömürüye karşı birlikteki mücadelesi.

-Yaşasın patronların ve sarı Çimse-İş sendikasının şoven ve kafatasçı baskılarına pabuç bırakmayan Kürt ve Türk toprak sanayi işçilerinin birliği.

Turgutlu'da gelişen sosyalist hareket ve devrimci sendikal hareket patronları ve patronların sadık uşağı Çimse-İş sendikasını tehdit etmeye başladı. Patronlar ve sarı Çimse-İş gelişen devrimci hareketi bastırma için sahte grev yapmışlardır. Fakat ne yazık ki (!) patronların ve sarı Çimse-İş sendikasının pis yüzünü saklayan maske düşmüş, grev silahı geriye tepmiş kendilerine vurmıştır. Grev sahte de olsa Kürt ve Türk işçilerinin birliğini kuvvetlendirmiş ve grev işçiler için bir okul olmuştur.

ni karşısında direnen ve bütün baskılar karşısında yılmayan 10-12 yaşlarındaki çocuklar mahkemeye, Kürtçülük propagandasıyla verilmişlerdir.

Özgürlüğe susamışlığı ve zulme başkaldırıyı simgeleyen ateşler, her NEVROZ günü yakılacaktır, sömürgeciler bunu engelleyemeyeceklerdir.

Kahrolsun ulusal demokratik haklarımızı gaspeden sömürgeciler ve onların işbirlikçileri.

Yaşasın tüm dünya mazlum halklarının ulusal kurtuluş bağımsızlık ve sosyalizm mücadelesi.

Yaşasın dünya halklarının kardeşliği.

BEŞİRİ DEVRİMCİ GENÇLİĞİ
SİİRT

IRKÇI, ŞOVEN BASKILARA SON!

SÖMÜRÜ ve ZULÜM DÜZENİNE KARŞI İLERİ!

Halkların faşizme, emperyalizme, sömürgecilik ve ulusal baskılara karşı verdiği mücadele işçi sınıfı bilimi doğrultusunda gün geçtikçe daha ileri boyutlara ulaşmaktadır.

21 Mart Pazar günü Mardin'de çeşitli demokratik kuruluşların iştirakiyle işsizliği pahalılığı ve faşizmi protesto yürüyüş ve miting düzenlenmiştir. Saat 13.00 de başlayan yürüyüşe 5 bini aşkın kitle iştirak etmiş ve Mardin çepeçevre dolaşmıştır.

Yürüyüş ve mitingte sürekli "KAHROLSUN FAŞİZM VE SÖMÜRGEÇİLİK", "BÜTÜN HALKLAR KARDEŞTİR", "HÜKÜMET İSTİFA", "HALK İÇİN EĞİTİM" sloganlarının yanı sıra Kürt emekçilerinin ulusal demokratik taleplerini içeren sloganlar atılmıştır. Mardin halkının bilhassa kadınların sevgi ve alkışlarıyla miting alanına gelinmiştir. Miting alanında yakılan meşalelerle Kürt ulusunun geleneksel özgürlük bayramı olan NEVRUZ BAYRAMI kutlanmıştır. Mitingte tertip komitesi, DDKD ve çeşitli demokratik kuruluşlar yaptıkları konuşmalarla işsizlik, pahalılık, faşizm, emperyalizm, sömürgecilik ve ulusal baskılar lanetlenmiştir.

NEWROZ ATEŞLERİ YANACAK!

Azgınlaşan ırkçı-sömürgeci güçler halkımızın NEVROZ BAYRAMINI kutlamasını engelleyemediler!

Öteden beri Kürt emekçilerinin zoraki asimilasyon uğraşı içinde olan, sömürgeciler bugünde, bütün güçleri ile (idari, adli, askeri) ulusal demokratik haklarına sahip çıkan halkımızı, gençliğimizi yıldırma için elinden geleni ardına koymamaktadır. NEVROZ BAYRAMI günü Beşiri kazasında son derece gergin bir durum yaratan sömürgeciler, gece dört biryandan ateş yakılması karşısında dehşete düşerek kudurmuşcasına sağa sola sataşmaya başladılar. Ateş yakılan yerlere baskınlar

yaptılar. Halkın kendi evlerinin damında ateşler yakması karşısında şaşırıp kaldılar, köprüdüler. Ateşleri zorla söndürerek gözdağı verdiler. Bunlardan hızını alamayan faşist-sömürgeciler, bu kez de çocuklara yöneltti baskı mekanizmasını. Sabahleyin ilkokul ve orta okul öğrencisi çocuklardan 13-14 kişiyi okuldan alıp karakolda gözaltına aldılar. Sömürgecilerin işbirlikçisi ortaokul ve ilkokul müdürü, öğrencilerin okuldan alınmasına seyirci kalarak, onlara yardımcı olarak, işbirlikçi yüzlerini bir daha açığa vurdular. Karakolda öğrencilere baskı yapılarak, bura Kürdistan değil Türk vatanıdır, bu hayal kurduğunuzda kalacaktır diyen jandarma astegme

Bağımsızlık
Demokrasi
Sosyalizm
Kuvvetsizlik

öncü

15 GÜNDE BİR ÇIKAR
Sahibi: Mehmet Kırlı;
Sorumlu Yazı İşleri Md: Ali İhsan Özgür;
Yönetim yeri: Selimpaşa sokak 5/5 Aksaray ist.

200 kuruş
Abone:
6 aylık 25;
1 yıllık 50 lira

SAYI:

5

Dizildiği yer: elektronik dizgi

Basıldığı yer: Özkın mat.

Son baskı tarihi: 14.4.1976

ACIL GÖREV ve KİTLE ÖRGÜTLERİNİN YERİ

Proleter sosyalistlerin önünde duran en acil görev, MC hükümetinin kurulmasıyla birlikte gittikçe genişleyen faşist tırmanışa karşı, en etkili mücadele yöntemi olarak kitle hareketlerinin yükseltilmesidir. Burada şunu unutmayalım özel olarak MC'ye karşı kitle hareketlerinin oluşturulabilmesi, yaygınlaştırılıp, derinleştirilebilmesi, herşeyden önce, devrimci bir politikayı kendine kılavuz edinen, işçi sınıfının siyasal örgütlenmesi görevinin dışında düşünülemez. İşçi sınıfının siyasal örgütlenme görevinin dışında düşünülecek, her türlü kitle hareketi, özünde kendiliğindencilğe tapındır. Böyle sine hareketler burjuvazinin bentlerini sarsmaz. Aynı şekilde, devrimci bir politikanın oluşturduğu kanaldan akmayan hareketlerinde etki gücü önemsizdir. Acil görevle birlikte, kendisini daha fazla hissettiren, bu bilimsel geçişi vurguladıktan sonra, MC'nin faşist tırmanışını durdurabilmede önemli bir yeri olan, kitle hareketlerinin, örgütlenip yükseltilmesinde, kitle örgütlerine, düşen yeri ve görevleri bu yazımızın konusu ettik.

ÖNCÜ, bundan önceki sayılarında, kitlelere mücadele içine çekebilmede, uzun vadeli hedeflere gözardı edilmeden, işçi sınıfı ve emekçi yığınların somut durum ve çıkarlarına uygun sloganlarla yola çıkılmasının gerekliliğini işledi. Uluslararası işçi sınıfı hareketinin defalarca gösterdiği, pratikte sınıpı doğruluğunu defalarca ispatlayan bu anlayış, kitle örgütlerinin, hakim sınıflara karşı geniş kitleleri mücadeleye çekebilmede, rinde sahip olmaları gereken temel anlayışı temsil eder. Böyle bir anlayıştan yoksunluk, sosyalistlerin geniş kitlelerle kucaklaştığı, geniş kitlelerin burjuvaziye karşı verilen her türlü mücadeleye aktif olarak çekilmelerinde önemli yeri olan, kitle örgütlerinin MC'ye karşı mücadeledeki yeri, önemi ve görevlerini eksiksiz olarak kavramamızı da engeller.

YÖNETİMDE SOSYALİSTLER VE SOSYALİST SEMPATİZANLAR

Kitle örgütlerine hayat veren temel etken sınıfsal çıkarlardır. İşçi sınıfının yığın örgütleri sendikaların dışında, bugün küçük-burjuva katmanlarda çeşitli biçimlerde yaygın kitle örgütlerine sahiptir. Öğrenci dernekleri, meslek odaları, TÖB-DER ve bazı küçük-burjuva örgütleri içinde nitelendirilir. Küçük-burjuva örgütler, dayandıkları sınıflar gibi objektif olarak var olan düzenle çileşki içindedir. Bağımsızlık, demokrasi mücadelesinin içindedirler. Değişen dünya ve Türkiye koşulları, küçük-burjuvaziye, işçi sınıfının sosyalizm mücadelesiyle de daha yakın bağlar kurmaya zorlamaktadır. Küçük-burjuva örgütlerde sosyalist ve sosyalizm sempatisi unsurları yönetime getiren en önemli etken bu objektif zorunluluk olmaktadır. Nitekim içinde bulunulan durum da budur. Toplumda etkin yeri olan bütün bu örgütlerin yönetimine bakıldığında bu durum kendisini daha açıklıkla sergiler. Geniş küçük-burjuva kitlelerin işçi sınıfının öncülüğünde harekete geçmesine yol açabilecek böyle bir gelişim şüphesiz ki olumludur.

Aynı şekilde, bazen çeşitli gayelerle kuruluyorsa dahi mahalli derneklerde, gerek kurulma çalışmaları esnasında gerekse de kurulduktan sonra sosyalistlerin etkinliği altına girmektedir. Sendikalarda da, işçi sınıfının uyanmasıyla paralel olarak yönetime sosyalistlerin gelmeleri de hızlanmakta, çok daha geniş işçi kitleleri, tutarlı ekonomik mücadele için gerekli olan anlayışı temsil eden sosyalistleri sınıf sendikacılığı yapma üzere yönetime çağırılmaktadır.

Çeşitli kitle örgütleri üzerinde sosyalistlerin yönetime gelip etkinliklerinin artması, aslında, sosyalistlerin kitleler üzerindeki etkinliklerinin arttığını gösteren kilometre taşlarıdır. Kökleri maddi hayatın içinde olduğundan tesadüfi olmayan bu gelişim yarın, toplumsal muhalefetin tüm unsurlarının mücadelesinin aynı kanaldan, işçi sınıfının biliniminin gösterdiği devrimci kanaldan akmaına yol açacaktır.

Bu oluşum bizi, gerek uzun vadeli hedeflere varabilmede, gerekse de güncel görev olan MC'nin faşist tırmanışının durdurulmasında önemli bir potansiyel kaynağına sahip olan kitle örgütlerine yaklaşmada her zaman künden daha titiz davranmaya zorlanmaktadır. Böyle önemli bir konuda yapılacak hatalar, ekonomik olanla siyasali, kısa vadeli hedeflerle uzun vadeli olanlar arasındaki bağın kurulmasına dolayısıyla, sosyalist öncülüğe

kitleler arasındaki mesafenin açılmasına yol açacaktır.

DOĞRU ÇALIŞMA ANLAYIŞI

Kitle örgütlerinin kuruluş amacının her şeyden evvel bir ihtiyaca dayandığı, dayanması gerektiği unutulmamalı. Bu da, kapsadığı ve ya kapsamak istediği toplumsal kesimin ekonomik, siyasal, somut çıkarlarını yansıtır. Öğrencilerin akademik talepleri, öğretmenlerin sendikalaşma ve grev hakkı istemelerini bunların içinde sayabiliriz. Bu tip bütün taleplerin hepsi de özünde sınıfsaldır ve mevcut düzene karşıdır. Bunlar aynı zamanda burjuvaziye karşı verilen mücadelede, sosyalistlerin de savunması gereken, gereğinde programda da yer alabilecek taleplerdir. Bu mesleki talepler aynı o toplum kesiminin çıkarlarını yansıttığından, o toplum kesiminin, çeşitli fertlerini bir araya getiren, onları birlikte hareket etmeye zorlayan isteklerdir. Hakim sınıflardan koparılabilecek her hakkın kitlelerin örgütlü mücadelecisi gücü ile yürütülmesinde başarıya ulaşabileceği gerçeğini göz ardı etmezsek, bu örgütlerin somut çıkarlarını yansıtan talepler uğruna verecekleri mücadelesinin, kitlelerin yaşamında, ülkenin demokratikleşmesinde önemli rolünün olduğunu anlayabiliriz. Şu halde, bu örgütlerin yöneticileri, hiçbir zaman hiçbir şekilde, bu çıkarların savunulmasını gözardı edemeyecekleri gibi, ayrıca, üyelerinin ve diğer kavramak istediği kitlelerin ayrıntıda kalan diğer istekleri, özlem ve çıkarlarının da tespitine yönelmeli, bunları uğruna mücadele verilecek sloganlar haline getirmelidir. Ancak böylece kitleler somut isteklerinin daha yakın birinci içinde olduklarından etkin bir şekilde mücadele içine çekilebilmesinde kitle örgütleri üzerine düşen görevi yerine getirmiş olurlar. En geri kesimlerin uyandırılmasında, şu veya bu sebeple toplumsal muhalefetin içinde, şu veya bu yolla aktif katkısının sağlanmasında bu görevlerin yerine getirilmesinin önemi unutulamaz. Eğer bir kitle örgütü, üyelerinin ve kucaklamak istediği tabanın mesleki çıkarlarını gözardı ederse, "devrimci ruh"larına bunu yediremezlerse, varılacak tek bir nokta kalır o da tabanı olmayan toplumsal muhalefette etkin yeri olmayan tek kelerin oluşması.

Nitekim pratikte bu tip "sol" sektörlere-özünde pasifizmin başka bir türü-az rastlanmıyor değil. Kimi "sol" keskinler bu örgütleri, sadece kadro çıkarılacak veya herhangi bir konudaki girişimde bol imza toplayıp hava basılacak dükkan olarak görüyor. Böyle bir durumda ister istemez, böylesine önemli bir potansiyel gücün üzerine oturup, bol caka satmadan başka bir anlama da gelmiyor.

Diğer bir sapık eğilim de, çalışmalarını sadece üyelerinin veya muhtemel üye tabanının güncel ekonomik, kültürel çıkarlarının savunulmasıyla sınırlandırmaya dayanıyor. Bu sağ unsurların toplumsal bilinçlerini üyelerinin en geri kesiminin bilinciyle özdeş tutmakta, geri kesimlerden bir adım ilerde olmayı sektörlük olarak görmektedir. "Sol" sektörler kitleleri mücadeleye içine çekemediklerinden dolayı, kitlelerin bilinç ve kararlılıklarının gelişmesine nasıl engel oluyorlarsa, özünde, bu sağ unsurlar da mesleki, ekonomik olanı siyasal demokratik olan mücadele ile birleştiremediklerinden aynı şeyi farklı noktadan yapıyorlar. Yani ikisinin de yaptığı aynı, biri bir noktadan diğeri de farklı bir noktadan kitleleri olduğu yerde o tutmayı "devrimcilik" zannediyorlar.

Sağların mücadelelerini mesleki çıkarlarla sınırlandırması, aynı zamanda onların mesleki ekonomik olanın siyasal ile olan objektif bağını da görememelerinden ve ya görmek istememelerinden kaynaklanır. Kitlelerin geniş kesimleri mesleki ekonomik güncel çıkarlarının anti-faşist, anti-emperyalist mücadele ile bağını ilk bakışta göremez. Ama o objektif gerçek bu ikisini hayatta birbirine sıkıca bağlar. Böyle unsurların bu geçişi daha yakından görebilmelerine, kitle örgütlerinin mesleki ve genel siyasal olana bağlayıp, birleştirerek aynı kanaldan aktarmalarının büyük yardımı olacaktır.

Bağımsızlık, demokrasi mücadelesinin önünde gelen talepleri, 141-142'nin kalkması AET'den, NATO'dan, CENTO'dan çıkılması ikili anlaşmaların feshi gibi siyasal istekler geniş küçük-burjuva kitlelerin çıkarlarını da yansıtır. Bu istekler aynı zamanda onların mesleki çıkarlarıyla da bağlıdır.

Kendisini sadece ekonomik olanla sınırlandırıp, siyasal demokratik mücadelesinin di-

şında tutmanın bir örneği DİSK'tir. DİSK yöneticileri, nasıl "sollar devrimci ruhları" için ekonomik olanı kabul etmiyorsa, bunlarda "devrimci kibirlilik" içinde kendilerini genel demokratik siyasal kampanyaların dışında tutuyor. Bu konuda, kendileri ne söylerse söylesin, özünde yaptıkları ekonomik mücadeleyi siyasal mücadelenin dışına tutmaya yönelik -tir. Bu sapık eğilimlerini devam ettirmeleri onları ister istemez başka bir çizgi de olsa dahi TÜRK-İŞ'in yanına itecektir. Nasıl TÜRK-İŞ yöneticileri örgütlerini siyasal mücadelenin dışında tutup, kasıtlı olarak üye tabanlarını uyutmak istiyorlarsa, aynı şey farklı bir biçimde DİSK tabanı için sözkonusu olmaktadır.

Kitle örgütlerinin yürüteceği doğru devrimci politik anlayış şu olmalıdır. Birinci olarak; üyelerin ve tabanın bütün ekonomik ve mesleki çıkarlarını görmeli, bunların etrafında eylem yürütülecek talepler haline getirerek, bu talepler için aktif mücadele verilmelidir. İkinci olarak; geri üyelerin bilincinin kendi bilinçleri olması gerektiği sanısına kapılmayarak yürütülen genel siyasal kampanyalara sıkıca kaynaşmalıdır. Bu gün çeşitli akımlar, "sollar ve sağlar" bu birlikteliği görmüyor. Birincisi "devrimci ruhu na" yediremediğinden, diğeri ise yanlış politik görüşlerinin yanı sıra "devrimci kibirlilik" lerinin esiri olmalarından gözleri kör olduğundan bu birlikteliği görmek istemiyorlar.

Çeşitli kitle örgütlerinin demokratik diye nitelendirilmesi, bunların demokratik hakların korunması, yeni haklar kazanılması uğruna verdikleri mücadele ile belirlenmektedir. İşçi sınıfı, küçük-burjuvaların, geniş köylü kitlelerinin objektif çıkarları anti-tekelcilerdir. Emperyalizm, faşizm, feodalizm karşı olmayı gerektirir. Bu bakımdan bu sınıf çıkarlarına dayanan bütün örgütleri nitelendirirken onların bağımsızlık ve demokrasi mücadelesiyle olan siyasal uyumunu vurgulamak için demokratik kitle örgütü olarak nitelenen dirmelerde bulunmaktadır. Bazıları bunu görmezden gelip dar çıkarları, provokatif saptırıcı girişimlerini garanti altına almak için bu demokratik kavramı altına saklıyorlar. Örgütün demokratik diye nitelendirilmesi, onları belli bir işleyiş sistemi olmayan şekilsiz örgütler olmaları anlamına gelmez. Bu örgütlerde de, azanlık çoğunluğa uymalı, alt birimler çalışmalarında üst birimlere tâbi olmalı, görev alıp verme sorumluluk mekanizması işlemelidir. Gerçek demokratik işleyiş de zaten budur. Örgütün işleyiş sistemine saygılı olmamak, özünde örgütün hiçbir pratik çalışmaya yapmaması, çeşitli türden gevezeliklerin aşık attığı tartışma kulüpleri haline gelmesine yol açar. Elbetteki böyle bir örgütün, toplumsal muhalefette etkin aktif bir rol oynama görevini yerine getirmesinin beklemek ham hayal olacaktır.

Özellikle maocu provokatörlerin arkasına sığınmak için öne sürdükleri bu anlayışın önüne geçmek bugün kitle örgütlerinde çalışılan sosyalistler tarafından çok daha dikkatlice ele alınmalıdır. Bu zararlı unsurlar her yerde örgütsel demokratizmin koruyucu kantarları altında iş görmek istemektedir. Anti-sovyetizm yolu ile anti-demokratizm yapıp örgütü işlemez duruma getirmektedir. Demokrasi mücadelesi, anti-sovyetizm, anti-komünizm yapan bu unsurlara karşı verilecek mücadele den ayrı düşünülmemelidir.

Toparlarsak güncel görev MC'nin düşürülmesi, toplumsal muhalefetin daha etkin bir şekilde üst boyutlara sıçratılmasında kitle örgütlerine önemli görev düşmektedir. Bu görev bu örgütlerdeki sosyalistlere birinci olarak; kucakladığı kitlenin çıkarlarını görebilmesini, onları, talepler halinde formüle edip, kitlelerin etrafında mücadele verdikleri eylem sloganları haline getirmelerini ister. İkinci olarak; mesleki ekonomik olanı siyasal ile birleştirmesini ister. Bu ikisi nin birleştirilmemesi, birini diğeri için adına görmemezlikten gelme, sağ veya "sol" sapmasıdır.

Gerek MC'nin düşürülmesi, gerekse de sosyalist hareketin daha uzun vadeli hedeflere varabilmesi, kitlelerin, daha geniş kitlelerin harekete geçirilmesini, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesi içine çekilmesini gerektirir. Elbetteki bu da doğru devrimci bir politika, bu politikayı oluşturan işçi sınıfının siyasal örgütlenme görevinin (gerçek proletarya partisinin yaratılması görevinin) dışında ele alanamaz.

YOKSULLUK ARTIYOR!

Geçtiğimiz günlerde de sermaye sınıfının en seçkin temsilcileri ve yine onların çeşitli sözcüleri işçi haklarına karşı yoğun bir saldırı kampanyası sürdürdüler. Uzun zamandır dillerine doladıkları "işçi ücretlerinin dondurulması", sendikaların denetim altına alınarak "grevlerin engellenmesi", ve nihayet etkili (!) tedbirler alınarak "işba rışının sağlanması" yolundaki isteklerini, hep birlikte yeniden koro halinde tekrarladılar ve tekrar ediyorlar. Ücretlerin çok yüksek olduğunu ve "fiyat artışlarına ücret artışlarının yol açtığı" yalanını utanmazca bir kere daha ileri sürüyorlar.

Gerçek durum ise böyle midir, yani gerçekten işçi ücretleri çok mu yüksektir ve fiyat artışlarına yol açan neden bu mudur?

Hemen belirtelim ki, burjuvazinin utanmazca ileri sürdüğü bu yalanı hayatın kendisi yalanlamaktadır. Bugün tüm emekçilerin, tüm çalışan insanların durumuna baktığımızda, bunların aldıkları ücretlerle fiyat artışlarını karşılatırdığımızda ve yine patronların kârındaki korkunç artışlara baktığımızda, gerçeğin böyle olmadığını tüm çıplaklığıyla görürüz.

Ücretlilerin durumunda sürekli bir gerileme olduğu halde, her gün biraz daha yoksulluğun içine itildikleri halde, patronlar bu yalanı neden ileri sürerler? Bu nedeni içinde yaşadığımız toplumsal düzende, yani kapitalizmde aramak gerekir. Kapitalizmde temel bir ekonomik yasa vardır. Kapitalizmin bu değişmez yasasına damgasını vuran, artı-değer sömürsüdür. Sermayenin bu karakteri onu fazla, daha fazla kâra yöneltir. Burjuvazinin de ha fazla kâr için işlemeceği cinayet, göze alamıyacağı kötülük yoktur. Sermayenin tarihi, kâr için genç yaşta sakat bırakılan, öldürülen milyonlarca insanın da tarihidir. Kâra duyulan büyük iştah, burjuvaziyi, her zaman emekçileri ağır sömürü altına sokmayı amaçlar. Daha dün burjuva, yüksek kâr için milyonlarca işçiyi 16 saat çalıştırıyordu. Nitekim bugün bile, Türkiye'de, tarım proleterleri ve birçok işyerindeki işçiler 16 saate yakın çalıştırılmaktadırlar. Yine burjuvazinin bu iştahı onu, milyonlarca emekçinin ölümüne yol açan saldırgan emperyalist savaşlara girmekten alıkoyamaz, aksine daha da saldırgan kılar. Daha dün yaşanan, özünde emperyalist bölüşüm savaşları olan I. ve II. Dünya savaşları ve dünyanın pek çok yerindeki savaşlar bu iştahın bir ürünüdür. Kıbrıs'ta binlerce emekçinin katledilmesi, sakat bırakılması ve bugün Ege'de aynı duruma doğru tırmanış, her iki ülkenin kapitalistlerinin bu soygun iştahından ileri gelmiştir ve gelmektedir.

Ancak işçi sınıfı, verdiği mücadele ile burjuvazinin bu sömürüsüne, saldırganlığına dur diyebilmiştir ve demektedir.

Bugün mevcut durumu değerlendirirsek, yeni hükümetlerin yürüttükleri politikayı, patronların hep birlikte yaptıkları çıgırtkanlıkları ve emekçilerin durumlarının gittikçe bozulmasının sebeplerini gözden geçirirken, kapitalizmin bu temel ekonomik yasasını hiçbir zaman unutmamak gerekir. Dün olduğu gibi bugün de burjuva hükümetlerinin yürüttükleri politika, sermaye sınıfının daha fazla kâr sağlama amaçlarıdır.

Ülkemizde 1970'lerden beri işçi sınıfı ve diğer emekçi yığınların durumunda bir ilerleme olmamış aksine gerileme olmuştur. Emekçi yığınlar daha da yoksullaşmışlardır. Ücretlerdeki artışlar, genel olarak, bir kaç istisna dışında sürekli bir gerileme olmuştur. Fiyat artışları ise, bunun aksine, sürekli yukarıya doğru bir tırmanış göstermiştir. 1970 yılında yapılan devalüasyon bir anda emekçilerin %66 oranında yoksullaşmasını getirmiştir. Yine 1971-1973 arasındaki yıllarda emekçilerin yoksullaşması durmamış, aksine devam etmiştir. Bu dönemde de yoksullaşmanın oranı %10'u geçmiştir. 1973 seçimleri son rasında emekçi yığınların durumunda biraz iyileşme olmuş, fakat bu hiçbir zaman eski seviyesine dahi ulaşamamıştır. Ecevit hükümeti döneminde asgari ücret, bir kişinin o günkü şartlardaki asgari geçinme imkânı 80.-TL. olduğu halde, ancak brüt 40.-TL. olarak tespit edilmiştir. İsrail hükümeti zamanında ve onun yerine kurulan MC hükümeti döneminde ise, emekçilerin durumunda yeniden bir gerileme meydana gelmiştir ve bu gerileme halen de -

vam etmektedir. Paramız, son 1 yıl içinde aralıklı olarak 7 defa, son 15 gün içerisinde ise 2 defa devalüe edilmiştir. Emekçilerin gözünden kaçırılmaya çalışılan bu devalüasyonlarda türk lirası toplam olarak %14.5 oranında değer kaybına uğramıştır. Bu, emekçilerin eline geçen paranın, 1 yıl öncesine göre %14.5 azaldığı anlamına gelir. MC hükümeti bu kadarla da yetinmeyecek yeni devalüasyonlara geçecektir. Çünkü deve. üasyonlar genel olarak sermayenin durumunda bir gerilemeye yol açmaz, aksine onun önündeki bir takım engelleri kaldırmak için yapılır. Sonra, MC hükümeti, paranın devalüe edilmesi emrini sadece kendi burjuvazisinden değil, ama aynı zamanda, onun da bir parçasını meydana getirdiği uluslararası burjuvaziden almaktadır. Zira MC'nin aldığı ekonomik tedbirleri yetersiz bulan İMF (Uluslararası Para Fonu) örgütü Türkiye'de yaptığı incelemelerden sonra hazırladığı ve gönderdiği raporda, burjuvazinin çıkmazdan kurtulması için yerine getirmesi gereken şartları sıralamıştır. Bunlar şöyle: "1) bütçe harcamalarının kısılması, kamu yatırımlarının azaltılması, vergi gelirlerinin artırılması; 2) destekleme alımlarının da ölçülü davranılması; 3) işçi ücretlerinde ki artışların frenlenmesi; 4) Türk lirasının kurunda vakit geçirmeden gerekli ayarlamaların yapılması" dır.

Görüldüğü gibi, sermaye sınıfının ve MC hükümetinin önerdiği çözümler, uluslararası sermayenin kendisine önerdiği çözümlerdir. Yerli sermaye, hükümeti ile birlikte emperyalizmin emrindedir ve onun borazanlığını yapmaktadır.

Yukarıda da söylediğimiz gibi, ülkemizde hayat pahalılığı ve işsizlik sürekli artmakta, emekçi yığınlar hızla daha da yoksullaşmaktadır. Fiyatlar sürekli olarak artarken ücretlerde gerileme olmaktadır. Ve bugün sermaye ve onun hükümeti MC, elbirliği ederek işçi sınıfının ücretlerini artırılması için girdiği mücadeleyi engellemek ve ücretleri dondurmak istiyorlar. Onlar, 12 Mart faşizmi sırasında olduğu gibi kendilerine yüksek kârlar sağlayacak ve işçi sınıfı hareketini ezecek bir dönemin özlemi içindedirler. Çünkü şu son yıllarda sermayenin kâr oranı devamlı yükselirken, ücretlerin durumunda devalüasyonlar da sürekli olarak artmaktadır.

İŞÇİ ÜCRETLERİ YÜKSEK MİDİR ?

Şimdi gelelim işçi ücretlerinin çok yüksek olduğu yalanına. Bugün Türkiye'deki işçi ücretleri Avrupa'daki işçi ücretleri içinde en düşük olanıdır. Burjuvazi bu avantajlı durumunu sürdürmek için her şeyi yapmaya hazır. İşgücünü çok ucuz kullanarak sömürsünü korkunç düzeylere çıkartmaya çalışmaktadır. Bunu daha iyi anlamak için bazı Avrupa ülkelerindeki işçi ücretleri ile ülkemizdeki işçi ücretlerinin bir karşılaştırmasını vereyim:

Ülkeler	Tarih	Ortalama günlük ücret (TL)
Fransa	1972	125.92
Hollanda	1971	216.80
Almanya	1972	269.68
Yunanistan	1972	78.16
İspanya	1972	77.87
İtalya	1971	135.44
Türkiye	1972	42.68

Buradan da açıkça görülebileceği gibi, ülkemizdeki işçi ücretleri faşist yönetim altındaki Yunanistan ve İspanya'dakinden bile çok geridedir. Ücretlerdeki %100'lük bir artış bile ancak engeli ülkelerdeki ücretler düzeyine ulaştırabilir. Kısacası, ücretlerin çok yüksek olduğu büyük bir yalandır!

Burada, sanayide verimliliğin düştüğü ve buna bağlı olarak da ücretlerin gerilemesi gerektiği ileri sürülebilir. Ama bu da asılsız bir iddia olur. Çünkü, sanayi kesiminde 1971'de %10.4, 1972'de %11.8 ve 1973'de %9.1 oranında bir gelir artışı olduğu halde, "gerçek ücretlerde" 1971'de %5.1, 1972'de %1.4 ve 1973'de %3.9 gerileme olmuştur. Yani sanayi kesiminin geliri hızla artarken, gerçek işçi ücretlerinde önemli bir gerileme görülmüştür. Yine bu dönemde (1971-1973), özel sektöre açılan kredilerde de büyük artış olmuştur:

Yıl	Banka kredileri (milyon-TL)	Merkez Bankası kredileri (milyonTL)
1971	38 600	435
1972	50 869	722
1973	76 187	3 639

Görüldüğü gibi, sermaye sınıfı, bir yandan işçi ücretlerinde meydana gelen gerilemeyle, diğer yandan da açılan kredilerle kârını alabildiğine artırmıştır.

Meselenin daha da açıklığa kavuşması için şu son günlerdeki duruma bakalım.

1975'in ilk dokuz ayında fiyatlardaki artış %18.5 olduğu halde, ücretlerdeki artış %16.2'de kalmıştır. Daha açık söylesek, gerçek ücretlerde %2.3 oranında bir gerileme olmuştur. Son günlerde ise fiyat artışları da ha da hızlanmış, Ekim 1975-Şubat 1976 arasındaki 5 aylık dönemde toptan eşya fiyatları %10.8 oranında (a-sanayi mallarında %7.7 b-gıda maddelerinde %12.4) artmıştır. Son yapılan devalüasyonlarla bu artış daha hızlanacaktır. Nitekim daha şimdiden 40 sanayi ürününe %15 oranında zam gelmiş, perakende fiyatlarında ise, aynı şekilde, fiyat artışları son 4 yılın en yüksek düzeyine ulaşmıştır.

Üzallikle şu önümüzdeki günlerde fiyat artışları daha da yüksek bir düzeye ulaşacaktır. Zira, son bütçede yerine getirilmesi gereken yükümlülükler, döviz rezervlerinin oldukça azalması, dünyadaki gelişmeler fiyatların daha da yükselmesini göstermektedir. Ayrıca, bütçe bir dizi yeni vergi tedbirleri öngörmektedir. Demirel hükümeti emekçi yığınların tepkisini çekmemek ve oy kaybına uğramamak için, uzun zamandır, çeşitli yöntemlerle olağanüstü fiyat artışlarını engellemiştir. Ama bugün, sermayenin ihtiyaçlarına cevap verebilmek için yeni fiyat ayarlamalarına gitmek zorundadır. Üst üste yapılan devalüasyonlar ve Sümerbank, v.s. manüfaktürel yapılar zamlar bunu ilk belirttileridir.

Bu arada şunu da belirtelim ki, yine şu son günlerde sermaye sınıfına aktarılan krediler daha da artmıştır. Krediler, 1976'nın ilk iki ayında 173 milyar liraya yükselmiştir. Öncü'nün geçen sayısında da belirttiğimiz gibi hükümet sanayi kesiminin ve genel olarak tüm sermaye sınıfının çıkarlarını korumak için hiçbir fedakarlıktan kaçınmayacağı ve bütün istekleri yerine getirmeye hazır olduğunu Erbakan'ın ağzından açıklamıştı.

Burjuvazinin soygununa son bir örnek olarak da vergi iadelerini gösterebiliriz. Son 11 yılda, vergi iadesinden yararlanan ihracat %71 kat artarken, ödenen vergi iadesi, %115 kat artmıştır. 1964 yılında toplam vergi iadesi 12 bin lira iken, 1975'te bu rakam 1 milyar 382 bin liraya yükselmiştir.

SONUÇ

Söylediklerimizi kısaca özetlersek; bu gün kitleler daha da derin bir yoksulluk çukuruna yuvarlanmıştır ve gün geçtikçe yoksullaşma daha da derinleşmektedir. Sermaye ve sözcülerinin iddialarının aksine ücret artışları sürekli bir biçimde fiyat artışlarının gerisinde kalmaktadır.

Sermaye sınıfı ekonomik-politik bühranın tüm yükünü işçi sınıfının ve diğer emekçi yığınların omuzuna yüklemeye çalışmakta, böyle bir dönemde kârını olağanüstü bir orana yükseltebilmek için uğraşmaktadır.

Tüm emekçiler bu gelişim karşısında uyanık olmalı ve burjuvazinin faşizmi tezgahlama çabalarını boşa çıkarmalıdır. Bugün emekçi yığınlar ekonomik-demokratik hakları için daha yoğun bir şekilde mücadele etmeli dirlir. Burjuvazinin bu ağır ekonomik saldırısına daha aktif bir şekilde karşı çıkmalı ve bu mücadeleyi en yakın siyasi hedefle birleştirerek daha geniş yığınları eylem içine çekmelidirler (grev, dayanışma grevi, protesto gösterileri, miting, v.s.). Şüphesiz ki bu talepler için mücadele, mücadelenin bütünü olarak görülemez. Çünkü böyle bir mücadele, olayın gerçek nedenini ortadan kaldırmayı, yani kapitalizmi hedeflemez. Sadece emekçi yığınlarının durumunda nispi bir düzelmeyi sağlar-Orun için bu günkü mücadele sosyalizm için verilen mücadeleden ayrı düşünülmemelidir ve ona tâbi kılınmalıdır.